

kan opnaas Enighed om Forslaget, saa vil ogsaa jeg kunne stemme for det omtrent i denne Skikkelse, hvori det foreligger. Jeg takker forøvrigt det ærede Ake kongevalgte Medlem (Fischer), fordi han har indbragt Forslaget, og særlig takker jeg ham, fordi han deri har foreslaaet fælles Fredningstid for Hare og Algerhøns. Efter den nu gjældende midlertidige Jagtlov er Fredningstiden for Hare og Algerhøns høist forskjellig, idet Hare ere fredede fra den 1ste Januar til den 1ste Oktober, og Algerhøns ere fredede fra den 1ste November til den 12te September. Altsaa, fra den 12te September til den 1ste Oktober er det tilladt at skyde Algerhøns, men ikke Hare, og fra den 1ste November til den 1ste Januar er det tilladt at skyde Hare, men ikke Algerhøns. Der er altsaa kun een Maaned, nemlig Oktober, hvori det er tilladt at nedskyde begge Dese. Hvor uheldig denne Bestemmelse egentlig er, og hvor lidet sandsynligt det er, at den vil blive overholdt, har den ærede Forslagsstiller saa grundig og klart paavist, da han indbragte Forslaget, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa for ikke at gjøre mig skyldig i Gjentagelser, og jeg kan altsaa henvise dertil. Smidlertid, ogsaa den Gang da den nu gjældende midlertidige Jagtlov i sin Tid forhandlede i Landsthinget, talte og stemte jeg imod denne uheldige Bestemmelse, og mit Standpunkt er det samme endnu. Den Gang blev der navnlig fremhævet til Forsvar for den forskjellige Fredningstid, at det kun var en midlertidig Lov, gjældende for 3 Aar, men det kan ikke nu anføres. Denne Gang staar vi lige overfor et Forslag, hvis Hensigt er, at det skal blive en varig Lov. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale, at der fastholdes fælles Fredningstid for disse to Wildarter, og at den gjøres saa lang som muligt. Jeg for mit Vedkommende saae helst, at Fredningstiden blev fastsat fra den 24de December til den 20. September, fordi det er min Overbevisning, at disse 8 Dage vilde bidrage ikke lidt til en bedre Udvikling for disse Wildarter, hvorved de vilde blive bedre i Stand til at bjerge sig overfor hensynsløse Sægere, som, saa snart de maa, nedskyde saa Meget, som de kunne. Den ærede Forslagsstiller har ogsaa selv ved Indbringelsen af Forslaget paavist, i hvilken Grad navnlig Algerhøns blive nedstudte i Begyndelsen af Jagttiden. Han fremhævede navnlig, at der strømmede Algerhøns ind til Wildthandlerne i Njebenhavn i den Grad, at de ikke kunde forbruges, men hang og raadnede. Nu skal jeg blot fremhæve, at den ærede Forslagsstiller begrundede det

Uheldige derved, at siden der ikke maatte skydes Hare før den 1ste Oktober, var det, at der blev gaadet saa stærkt Løs paa Algerhøns. Jeg er ikke ganske enig med den ærede Forslagsstiller i, at det forholder sig saaledes. Jeg tror, at Grunden er den, jeg fremhævede, at en stor Del af Algerhønsene ikke er tilstrækkelig udviklet til den 12te September, hvorfor de altsaa ere meget lette at nedskyde, saa at der bliver studt altfor mange i Begyndelsen af Jagttiden. Jeg vil derfor tillade mig at henstille, om det ikke vilde være rigtigt yderligere at forlænge Tiden fra 12te til 20de September og at lade dette gjælde ogsaa for Hare. Det er jo muligt, at det kunde tjene som et Mæglingsforslag overfor dem, som mulig endnu nære den Tanke, at det er altfor tidligt at begynde at skyde Hare den 12te September. I det tredie sidste Stykke af § 11 foreslaas, at Fredningen af Raadry og Hare gjælder dog kun udenfor Gaarde, Haver og indhegnede Dyrehaver. Hvad Raadryene angaar, er det nok muligt, at det er ønskeligt, at man kan skyde dem paa de nævnte Steder, for det er ikke umuligt, at de kunne gjøre Skade paa de unge Frugttræer, men hvad Haren angaar, vil jeg tillade mig at henstille, om det ikke vilde være rigtigt at undtage den. Jeg veed meget vel, at denne Bestemmelse ogsaa findes i Loven af 1871, men det forhindrer jo ikke, at jeg kan komme med denne Henstilling. Hvorfor jeg gjør det, er, fordi naar denne Bestemmelse bliver staaende, vil det være tilladt hele Vinteren igjennem indtil Foraaret at skyde Hare, idet det som bekendt ikke er sjældent, at ikke en, men flere Hare paa engang gaa ind og søge Næring i Raalhaverne. Altsaa, i en Vinter, hvor Jorden ligger dækket længe og maasse langt hen i Foraaret med et tykt Lag Sne, er det ikke sjældent, at Dyrene søge Næring i Haverne, og der er det altsaa tilladt at nedskyde dem. Der er ikke saa Exempler paa, at det ikke er saa sjældent, at der ved et og samme Skud ikke blot nedskydes en, men to eller tre. Det er derfor, jeg tillader mig at gjøre denne Henstilling. Jeg holder ikke ubetinget fast paa den, men jeg mener, at dette Punkt kunde fortjene at tages under Overveelse. Maatte jeg endnu tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Fugl, nemlig Støren, den er fredet om Sommeren, som det ses af Lovforslaget. Denne Fugl kan, naar Kirsebærrene ere modne, gjøre ubodelig Skade, og jeg vil derfor tillade mig at henstille, om det ikke i det Mindste burde tillades paa den Tid, Kirsebærrene ere modne, at skyde denne Fugl. Det hænder ikke sjældent, at store Flokke i Løbet af en Time, uden at Be-